

Jesaja 53:8-9a

“Hij is uit de angst en uit het gericht weggenomen en wie zal Zijn leeftijd uitspreken? Want Hij is afgesneden uit het land der levenden; om de overtreding van Mijn volk is de plaag op Hem geweest. En men heeft Zijn graf bij de goddelozen gesteld, en Hij is bij de rijke in Zijn dood geweest.”

1 Jezus is gekruisigd om onze zonden.

2 Jezus is gestorven en begraven om onze zaligheid.

Gemeente,

Het is mooi en goed als je als kind de 12 artikelen uit je hoofd kent. Die we elke zondagavond belijden. Vooral die artikelen over de Heere Jezus. Dat Hij is ontvangen en geboren, geleden heeft, gekruisigd is, gestorven en begraven, nedergedaald ter hel, ten derde dage weer opgestaan van de doden, opgevaren ten hemel, zittend aan Gods rechterhand.

En als we dan goed lezen dan zien we, horen we dat allemaal al voorzeggd in het 4^e lied van de Knecht des HEEREN. Jesaja 52:13 – Jesaja 53 het einde. Het begint met dat Jezus is opgestaan en opgevaren ten hemel. Ziet, Mijn Knecht zal verhoogd en verheven, ja zeer hoog worden. Dan dat Hij is gezeten aan Gods rechterhand: Hij zal vele heidenen besprengen en het Pinksteren laten worden. Dan staat Jesaja 53 stil bij Jezus' geboorte uit Israel. Hij is als en rijsje opgeschoten, als een wortel uit een dorre aarde. Daarna noemt Jesaja dat Hij heeft geleden. Onze krankheden op Zich genomen, smarten gedragen, striemen gekregen. En in onze tekstverzen van vanmorgen noemt Jesaja dat Hij is gekruisigd, gestorven en begraven.

1 Jezus is gekruisigd om onze zonden

Allereerst dat Hij is gekruisigd. Want om de overtreding van Mijn volk is de plaag op Hem geweest. Daarin zien we dat het lijden, de kruisiging van Jezus altijd ook licht laat vallen op onze zonden. Omdat daar de nauwste samenhang tussen is. Wie bij het kruis komt, en Jezus' liefde ziet, ziet het ook licht op zijn zonden vallen. En wie zijn zonden niet wil zien, die moet wel bij het kruis vandaan vallen. Want de kruisiging van Jezus doet het licht van Gods liefde stralen, en in dat licht zie ik ook mijn zonden.

Want de plaag op Jezus, de vloek op Jezus, die was er omwille van de overtredingen van Zijn volk. Die moet wel heel erg zijn, want de grootte van de straf heeft iets te zeggen over de ernst van het misdrijf.

En dat woord 'overtreding' typeert onze zonden als opstand. Overtreding is revolutie. Van mensen die de situatie niet accepteren, die in opstand komen tegen hun regering. Als bijv. iemand grondgebied innam van een ander, als een slaaf diefstal pleegde bij zijn heer: dat was overtreding. Dan was hij ontevreden over zijn heer en wilde hij in opstand komen. Als een bevolkingsgroep in revolutie komt: ontevreden over de voorzieningen en de behandeling. Soms kun je het een beetje begrijpen als je hoort hoe slecht sommige minderheden behandeld worden.

Dat woord wordt hier gebruikt. Mijn volk is in opstand gekomen zegt God. Mijn volk: het volk van Mijn verbond. Was dat volk dan zo slecht bedeed? Werd dat volk dan zo slecht behandeld? Had het reden om ontevreden te zijn? Als je volk van het verbond bent: Gedoopt en bij de gemeente hoort? Dan heeft God je Zijn beloften gegeven. Ik zal u tot een God zijn. Dan heb je Zijn Woord en Zijn dienst gekregen. In het midden van de Gemeente en in gezin en op school. Dan heb je weet van Gods geboden, Gods goede en heilige en heilzame wetten die je bij de Heere willen brengen en bewaren. Dan heb je het Evangelie gekregen, hoewel je in zonde ontvangen en geboren bent.

En hoor ik dat goed? Om de opstand van Mijn volk? Zo goed bedeed. En dan toch revolutie en opstand? Ja, want we vinden dat meer niks, al dat geroep: kom toch en bekeer je. We vinden dat maar niks: de ruimte van Gods wetten is zo nauw en zo eng en zo beperkt. We vinden dat maar niks: dat voorrecht van Zijn dienst is maar niks en zo'n saaie plicht. Ontevreden, opstand tegen God. We willen minder moeten en meer mogen. We willen vooral niet dat Christus onze Koning is. We gaan liever zonder Hem onze eigen gang, dan onder Hem Zijn gang. Ontevreden! Zo schijnt er licht over je leven. Ontdekkend licht. Ontmaskerend licht. Ik ben in opstand tegen God, mijn VerbondsGod.

Wat doet een koning met opstand? Als praten niet helpt: Neerslaan. Jazeker, anders komt er nooit een eind aan. Opstand sla je neer. Er is geen koning die opstand zijn gang laat gaan. God slaat de opstand tegen Hem neer. Dat is die plaag. Die vloek van onze tekst. Maar hoort u dat goed? Om de overtreding van Mijn volk is de plaag op Hem geweest. Niet de opstandelingen worden geraakt, maar Hij! Jezus. Het kruis laat zien dat God de opstand neerslaat op Zijn Zoon. De Zoon, de Knecht, draagt de plaag waarmee God de opstand neerslaat.

Daarom deed Hij het. Jezus. Hij liet die plaag, die vloek op Hem neerkomen. Liet Zich kruisigen. En sprak geen woord van verzet, en deed niets om het tegen te houden. Maar Hij liet Zich kruisigen. Hij liet het op Zich neerkomen. Als een lam werd Hij ter slachting geleid, als een schaap dat stemmeloos voor het Aangezicht van zijn scheerders, also

deed Hij Zijn mond niet open. Hij had het ervoor over, Hij had er Zichzelf voor over! Voor mij, voor u, voor jou, die anders nooit tot inkeer zou zijn gebracht, die anders nooit de wapens had ingeleverd, die anders nooit zich gebogen zou hebben onder God.

In het licht van het kruis zie je je zonden. Ik ben in opstand gekomen. Die zijn revolutie. Die geven aan dat ik Hem niet als Koning wil. Ik wil me niet aan Hem onderwerpen. Opstandeling ben ik. Om de overtreding van Mijn volk is de plaag op Hem geweest. Hij, Jezus wordt geplaagd daardoor word ik genezen. Als ik dat zie. Dat Jezus geplaagd wordt: gevloekt. Als ik dat zie, als Hij Zich zo laat zien aan mij. Dat mijn zonden dat deden. Dat het is om mijn opstand. Die zijn de oorzaak, die zijn de boosdoener. Mijn zonden deden Hem dat aan. En dat deed Hij. Daarvoor stelde Hij Zich beschikbaar. Daarvoor wilde Hij Zich geven. En zo geneest Hij mij. Zo krijgt die opstandige natuur de doodsteek. Ik ga dat haten van mezelf. Ik kan dat niet meer uitstaan van mezelf. En mijn opstand wordt tot onderwerping. Mijn ontevredenheid wordt tot dankbaarheid. Ik word zo gelukkig met mijn plekje in het verbond. Dat ik daar geplaatst ben door de HEERE. Onder Zijn beloften. In Zijn dienst en gemeente. Wat een wonder: ik mag daar zijn. Overladen met beloften, diensten, woorden, sacramenten, onderwijzingen. O HEERE, wie ben ik, dat ik dat plekje krijgen mocht.

Om de overtreding van Mijn volk is de plaag op Hem geweest. Dat zicht, dat doet mij mijn zonden zien als opstand, dat zicht bekeert mij van ontevredenheid tot dankbaarheid. Zo'n jongen van 18, zo'n meisje van 14, zo'n man of vrouw van 45 of van 75. Kent u dat, weet u daarvan?

En wat is het waar: om de overtreding van Mijn volk is de plaag op Hem geweest. Waarom? Waarom op Hem? Uit genade van God. Jazeker. Maar ook hierom: als omwille van mijn overtreding de plaag op mij was geweest, dat zou niet helpen. Echt niet. God kan mij tegenkomen wat Hij wil. Met waarschuwingen. Met dreigingen van vloek en oordeel. Met een ziekte van een vriend of vriendin. Met een tegenslag in mijn eigen leven, met een ongeluk. Maar.....dat helpt niet. O, ik schrik er even van, ik ben even onder de indruk, maar het is zo weer over. Na een paar uur, of soms een paar dagen of weken, hervind ik mezelf weer en ik vind Gods ruimte te eng en Gods gaven een kwellend. Waar kan een mens allemaal niet doorheen leven? En toch weer verder leven. Dat je zegt: wat zijn er een roepstemmen geweest! Wat en ik stilgezet. Maar: vergeefse moeite aan mij besteed.

Totdat, totdat.....de Heilige Geest je oog op het kruis van Jezus richt en je dit ziet: om mijn overtreding was de plaag op Hem. En dat geneest. Dat zet om. Dat vernieuwt. Eén blik op Jezus bekeert je. Zou je

niet naar Hem gaan? Met je onwil, je verzet, je vindt alles saai van God en Zijn dienst, je vindt alles beklemmend en te strak. Zou je niet naar Jezus gaan? Echt, dat bekeert. Echt: het zien op Jezus dat vernieuwt je hart. Eens en telkens weer.

O, doe dat toch. Buig toch onder deze Koning. Geef je toch Hem over. De Koning, Die schuld vergeeft en straf draagt, Die opstand inwint, onwil ombuigt. Die lust geeft in God en in Zijn dienst. Zo gaat het Evangelie uit. Ook vandaag nog. O, als dan nog niet buigt. Als je dan nog niet onder Hem wil komen. Als je dan nog ontevreden bent, en opstandig blijft. Als je de Zaligmaker verwerpt, als je de Verlosser veracht. Dan speel je met vuur. Eens zal Hij zeggen: brengt ze hier en slaat ze dood, die niet wilden dat Ik Koning over hen zou zijn.

2 Jezus is gestorven en begraven om onze zaligheid.

En dat Hij is gestorven. Zo vervolgen de 12 artikelen. En dat staat in het begin van onze tekst. Hij is uit de angst en uit het gericht weggenomen. Die angst, dat kunnen we wel nagaan: Gethsemané, waar Jezus droevig en zeer beangst was. Golgotha, waar Jezus nederdaalde ter hel. Over angst gesproken. En het gericht: de uitvoering van God gericht, dat was Jezus' lijden, dat was Zijn kruisiging: het gericht van God ging over Hem. Maar nu zegt onze tekst: Hij is daaruit weggenomen. Weggehaald, bevrijd.

Als een groep gijzelaars. Die zijn vastgezet, worden vastgehouden. Angsten uitstaan en gericht, martelingen, doormaken. Totdat ze bevrijd worden, eruit gehaald worden. Stel je voor dat ze altijd gevangen genomen waren gebleven. Maar ze zijn eruit gehaald, bevrijd. Zo is de Heere Jezus uit de angst en uit het gericht weggenomen. Toen Hij stierf. Door de dood. Want toen werd Zijn geest opgenomen in de handen van Zijn Vader. Toen was het lijden voorbij. Was Hij uit Zijn lijden verlost. Hij wel! En omdat het Hem gold, geldt het ook al de Zijnen.

Maar dat geldt dus niet iedereen. U weet net zo goed als ik dat die uitdrukking nogal vaak en makkelijk gebruikt wordt vandaag de dag. Als iemand sterft na een ziekbed: het is maar goed zo, hij is uit zijn lijden verlost. Maar dat is nog maar de vraag. Er zijn ook mensen die als zij sterven na een ziekbed neerzinken in nog erger lijden. Direct al. Er zijn ook mensen die hier lijden wilden ontlopen en zich euthanasie lieten toedienen. En daarmee in nog erger lijden kwamen. Er zijn ook mensen die hier nooit wilden lijden en nauwelijks geleden hebben. Gelukkig waren en bleven tot de laatste snik. En toen in eeuwig lijden vielen. De rijke man sloeg zijn ogen op in de hel. Gruwelijk en afschuwelijk als je

daaraan denkt. Sterven kan betekenen: van het lijden op aarde wegzinken in nog veel en veel erger lijden.

Maar dat gold niet voor de Heere Jezus. En daarom ook niet voor al de Zijnen. Hij werd uit Zijn lijden verlost. Zijn lijden was geen grot, geen gevangenis, maar een tunnel. De dood was het uiteinde naar het eeuwig leven. Ja, wie zal Zijn leeftijd uitspreken? Wie zal Zijn levenslot, Zijn levensdeel uitspreken dat Hij toen inging en kreeg. Dat is haast niet uit te spreken. Toen ging Hij tot Zijn Vader. Zo gelukkig, zo heerlijk, en hoe eindeloos en eeuwig. Je kunt denk ik wel zeggen: nog veel hoger dan zijn lijden diep was. En Zijn lijden was diep, maar nog hoger is Zijn deel dat in Zijn sterven inging. Eeuwig voor Zijn Vader. Heerlijk, omringd door engelen en vreugde. Verzadigd van heerlijkheid. En dat eeuwig. Zonder dat de tijd ooit verdergaat. Omringd door zovelen die door Hem Zijn zaliggemaakt. Door zoveel miljoenen die door Hem zijn verlost en met Hem zijn en blijven zullen in eeuwigheid. Hij zal Abraham daar zien, en David, en Paulus, en al degenen voor Wie Hij Zijn leven gaf. Die Hij inwon en Die Hij leerde buigen onder Zijn Vader en die Hij leerde zielsgelukkig zijn met dat deel?

Zult u er ook bij zijn? Liefde tot Hem is daarvan het beste bewijs. Vreugde in wat van Hem is, is daarvan het beste bewijs. Het leven zoeken buiten jezelf in Hem. Het besef alles te danken te hebben aan Hem. Dat Hij Zich liet plagen en slaan en treffen dat deed me veranderen en bekeren. Daardoor is het anders geworden, door Hem. De dood is een doorgang tot het eeuwige leven.

Dan zul je erbij zijn. Door de dood verlost van angst en pijn. Wie zal die zaligheid uitspreken? Petrus heeft het over een onverwelkelijke, onvergankelijke erfenis en over een onuitsprekelijke vreugde. De Catechismus over een vreugde die in geen oor heeft gehoord, gen oog heeft gezien in geen mensenhart is opgeklommen. En dat zal al het lijden overtreffen! Bevrijd van angst en pijn. Die angst voor wat je overkomen kan. Ziekte, eenzaamheid, vervolging. De angst die je bespringen kan, ook al weet je dat het niet hoeft, toch: angst voor de dood, voor het gericht. Angst dat je je toch vergist zou hebben, dat de aanvechting gelijk zou hebben, angst der hel die alle troost doet missen. Pijn: pijn door het leven, door de kastijdingen. Pijn naar lichaam en naar geest. Pijn in vervolging en marteling. Pijn dat je de Heere toch weer verdriet doet en je zonden niet de baas wordt. Dan zal de dood uit de angst en uit de pijn wegnemen. Het is geen grot, maar een tunnel. En het lijden zal niet opwegen tegen de heerlijkheid die ons zal geopenbaard worden.

Kun je je indenken dat ze er weleens naar verlangd hebben, Gods pelgrims? Om zo met Christus te zijn, verlost van angst en pijn. Zou

daarvan ook niet iets mogen doordruppelen in ons hart? Van dat verlangen. Van die volharding. Van die kracht die dat vooruitzicht geeft. Leven we niet veel te weinig bij deze dingen? Leven we niet veel te weinig bij deze werkelijkheden? En is daarom het christenleven soms zo zonder glans en gloed, zonder vaart en kracht?

En dat Hij is begraven. Ook dat zag Jesaja al gebeuren. Wonderlijk! Dat Hij is begraven. Ja, men had Zijn graf bij de goddeloze gesteld. Dat lag voor de hand. Hij was met twee andere misdadigers gekruisigd. En die zouden in de avond of de volgende dag door de soldaten worden afgehaald en een in misdadigersgraf gelegd worden, of gegooid misschien wel, zoveel respect hadden die soldaten niet voor die lichamen van die misdadigers. Allemaal op één hoop in een massagraf dat voor zulke mensen was gemaakt. Zo zou het ook met Jezus gaan.

Nee, toch niet. Hij is bij de rijke in Zijn dood geweest. Niet in dat massagraf van kruiselingen, maar bij de rijke. Dat is wel heel bijzonder gegaan, als je niet beter wist zou je zeggen: wat een samenloop van omstandigheden. In tegenstelling tot de anderen is Jezus al gestorven voor het avond wordt. Dus mag Hij van het kruis af. Jozef van Arimathea komt ineens tevoorschijn uit het niets: nog nooit van gehoord heel het Evangelie niet. En Pilatus vindt het nog goed ook dat hij Jezus' lichaam neemt. Maar het is al bijna sabbat, en dan mag een Jood niet begraven. De tijd dringt. Ver lopen met het lichaam kan niet, het wordt al donker. Dan is er hier nog wel een graf, een nieuw graf. In de tuin van Jozef van Arimathea zelf. Ja, Hij is bij de rijke in Zijn dood geweest. Ieder had verwacht: hij komt terecht in dat massagraf, maar nee. Als je niet beter weet zeg je: wat een samenloop van omstandigheden, als je beter weet zeg je: wat heeft God daarvoor gezorgd. God heeft Zich tot Jezus' lichaam gewend. Want nu is het volbracht. Tot aan Zijn dood keerde God Zich af van Jezus in toorn. Maar zodra alles is volbracht en Jezus is gestorven is Gods gunst op Jezus. Hij ontfermt Zich over het lichaam. Hij vergeet Hem niet. En: Hij geeft Zijn Zoon een begrafenis en een graf dat dient als wachtruimte voor de opstanding. Wachtruimte voor de wederopstanding van het lichaam en de eeuwige bruiloft.

En ook dat geldt al de Zijnen. Zodra je sterft: ontfermt God Zich. Hij waakt over het lichaam. Al zou het verbrand zijn, of verteerd, God ziet ernaar om. En God laat het lichaam wachten. Wachten op de bruiloft. Als een bruiloftsgast die wat te vroeg is gekomen. En de ceremoniemeester zegt: nog even wachten, nog niet alles is klaar, nog niet iedereen is er, gaat u hier maar even zitten. Ik roep wel als het begint. Allen die sterven voor de bruiloft. Het lichaam moet nog even wachten. Nog niet iedereen is er. Maar zodra alles en ieder klaar is roep Ik u, zegt God. Wachtkamer voor de bruiloft. Dat is mijn graf. Ook daarin

geld: ik zet mijn treden in Uw spoor. Tot in het graf toe, tot in de wachtruimte voor de bruiloft toe. God zal ook mijn lichaam niet vergeten. Soms heb ik dat gevoel nu weleens. HEERE, U vergeet me toch niet? Waarom vergeet Gij mij? Dat kan z(Z)ijn redenen hebben. Maar zodra ik sterf laat God het merken: Ik vergeet U nooit. Soms, soms laat Hij dat even merken, als op een donkere dag van een begrafenis even de zon door de wolken breekt op het open graf. Maar dat is uitzondering, dat is extra. Want over elk graf van Gods kinderen schijnt de zon al. De zon van de heerlijkheid. Dat ook dit mijn vlees zal worden opgewekt en aan het verheerlijkt lichaam van Christus gelijk zal worden.

Die na kortstondig ongeneugt, mij eindeloos verheugt.

Amen